

Ines Hasenöhrl

Aan de top van de behoeftepiramide staat God en niet de luxeartikelen

Het refrein van het lied: “Alleen echte luxe kan ons redden, luxe is als vitaminetabletten” werd voor mij in mijn jeugd tot een gezegde. Ik wilde koste wat kost een carrièrevrouw worden, zoals zij in de tijdschriften en in de reclame wordt voorgesteld. Met een mobiel, een attachékoffertje, de gestresste blik op het horloge, haastend van de ene naar de andere zakelijke afspraak. Met dit beeld voor ogen, startte ik

met zesentwintig jaar mijn carrière. Mijn levenswensen waren puur materialistisch. Ik zou zo met Madonna in het koor hebben kunnen meezingen: “... I’m a material girl in a material world”. De objecten van mijn begeerte werden steeds duurder. Men ontmoette elkaar tenslotte alleen nog in Münchener In-Cafés in design-kleding. Naar buiten toe elegant, met een tandpastalachje. Daarbij kwam nog dat ik alles wilde hebben, maar uitgesproken gierig was. Maar hoewel ik in het beroep vooruit ging en me ook meer kon veroorloven, merkte ik langzaam, dat ik tevredenheid en geluk zo nooit zou kunnen bereiken. Dus begon het zoeken naar het antwoord op de vraag: waar gaat het eigenlijk om hier op de aarde? Wat moet ik hier?

Na krampachtige autosuggesties, positief denken en esoterische rommel stuitte ik door mijn moeder op een parel: de leer van Bruno Gröning. De sluier viel in een jeugdweek in

Berlijn. Daar ontkrachtte de eenvoudige Bruno Gröning het schijnbaar belangrijkste in de wereld: geld, macht en aanzien. Door hem leerde ik, dat aan de top van de behoeftepiramide, die men ons op school geleerd heeft, niet luxeartikelen staan, maar God.

God is de oorsprong van al het streven. Door het Einstellen en de gemeenschapsbijeenkomsten mocht ik deze ware zin van het leven erkennen. Natuurlijk ben ik mijn beroep blijven uitoefenen, heb een verantwoordelijke, goed betaalde baan, die me plezier geeft en verheug me over de dingen die ik nodig heb. Maar in mijn leven is evenwichtigheid ingetreden: het evenwicht tussen geest en materie is hersteld, zoals Bruno Gröning zegt: de voeten op de grond en het hoofd in de hemel. Waar verlangen en leegte waren, bevinden zich tegenwoordig geluk en geestelijke rijkdom en ik voel, het houdt niet op te groeien.